

Een schouderklopje voor hunebed D11 (2)

Nog maar net in Anloo gearriveerd, de verhuisdozen nog niet allemaal uitgepakt, kreeg ik het vererende verzoek of ik mee wilde naar een vergadering van de Vereniging Historisch Anloo. En zou de nieuwkomer een stukje willen schrijven voor het Dorpsnieuws. Dat verhaaltje bleek genoeg voor twee afleveringen. In mei trof u het eerste deel aan, in dit nummer de tweede helft.

Na de dienst – wat nu? – achter idealen aan naar Den Haag. Verder studeren en baantjes zoeken om de kosten te dekken. Vreemde dingen doe je dan soms om het hoofd boven water en de moed erin te houden. Honden oppassen, wiskunde bijlessen, tennislessen zonder daar iets vanaf te weten, de laatste fluisterende engeltjes inpakken. Geen tijd dus voor hunebedden.

Studie klaar – tijd van de woningnood – dus eerst vierhoog achter op zolder.

Het eerste baantje bij de Werkschuit aan de Amstel. Experimenteel beeldende kunst onderwijs. Daarbij nog een baantje als ontwerper voor tentoonstellingen, maar vooral op zoek naar een huis. Dat lukte in Enschede. Baan plus huis plus tuintje. Lange jaren nu brave tekenleraar in Enschede en Winterswijk. Ouders in Groningen. Vaak in een weekeinde naar het Noorden, oude herinneringen ophalen bij D11. Zoon geboren, dochter geboren, uitgekeken op het tekenonderwijs.

Andere tak van kunst geprobeerd, het toneel. Voor je het weet zit je dan in een bestuur en

word je gevraagd ambtenaar cultuur te worden op een echt stadhuis met een heel aardige burgemeester.

Voor het eerst nadenken over cultuurbeleid en daarover ook raadsvoorstellen maken. Heel spannend, er kwam zelfs een echt beleidsplan. Daarna kwam het proces om tot uitvoering te komen, met commissies en inspraak en veranderingen en uitstel en fondswerving; en dat in een kantoortuin (toen mode) met 60 collega's, allemaal bellend. Dus al snel heimwee naar de buitenlucht en af en toe praten tegen D11 en er ook af en toe tegenaan schoppen.

Hoera, hoera, er kwam een plaatsje vrij in het

Noorden. Verhuisde naar Zuidlaren en kon op de fiets naar D11. Dus, net als mijn vader, met de kinderen op de fiets naar het hunebed tussen Anloo en Eext.

Met veel plezier 15 jaar hard gewerkt in het Noorden.

Van alles gedaan: gebouwd, gerenoveerd, georganiseerd, de oude banden tussen Newcastle en Groningen – zustersteden vanaf de bevrijding in mei '45- weer aangehaald. Ook een nieuw toneelgezelschap voor amateurs opgericht, Waark, dat professioneel werd gesteund door beroepstonelisten (o.a. Annemarie Prins). Nieuwe theatervormen zouden moeten worden ontwikkeld en in de Groningse taal worden gespeeld. Een tournee met Waark gemaakt naar Newcastle en diverse kleine plaatsen in Noord-Engeland. Het Gronings werd daar, tot onze verbazing, goed verstaan. (Bezoekers in de zaal lachten op het goede moment.) Verwante talen aan hetzelfde water!

Ik bleek iets te eigenwijs voor het Groninger gemeentebestuur en heb ik 1985 mijn biezen gepakt. Het wordt nu wel duidelijk. Dit is een waar gebeurd verhaal van het spreekwoordelijke soort “twaalf ambachten en dertien ongelukken” . Maar ik heb altijd

ruggensteun gehad van D11.

België was mijn toevluchtsoord. In Kasterlee, even ten zuiden van Turnhout, was het Vlaamse toneelgezelschap BENT gevestigd. Geholpen heb ik de groep om wat vaker in Nederland voorstellingen te geven, zoals b.v. de stukken van Hugo Claus. Het is een aangename tijd geweest o.a. door hun Vlaamse manier van leven en ook omdat ik af en toe werd uitgeleend aan de opera van Vlaanderen in Antwerpen. Dat had tot gevolg dat ik werd gevraagd weer naar Nederland te komen om te helpen bij de start van de Nederlandse Opera in het nieuwe operagebouw aan de Amstel. Een soort “oliermanneling” werd ik. Helpen in de hele organisatie wanneer het wat stroef liep. Het is een groot internationaal bedrijf en het is heel spannend om daar te mogen werken. Na 2 seizoenen en een nieuwe intendant liep alles gesmeerd en werd mijn werk overbodig.

Inmiddels was mijn zoon, ondanks mijn vele adviezen dat niet te doen, toch in het theatervak terecht gekomen. Op een tocht door Frankrijk naar een voorstelling van hem ontmoette ik een vriendelijk echtpaar dat hun huis in de Morvan graag wilde verkopen om dicht bij hun kinderen te kunnen wonen. Dus woonde ik ineens op het rustigste punt van Europa. Bovenop een berg in het nationale park de Morvan (in Bourgondië) aan de rand van een heel groot bos. Het was een klein huisje met een boomgaard, een weiland, een moestuin en een stukje bos. Twaalf jaar heb ik het daar uitgehouden. Inmiddels iets minder eigenwijs en iets minder chaotisch geworden.

Het kon niet anders of het werd me uiteindelijk te eenzaam en toen ben ik op zoek gegaan naar huisvesting ergens in de buurt van D11. En ja, na heel lang zoeken was er een woonplekje in Anloo, dicht bij het hunebed tussen Anloo en Eext. Vanmorgen kon ik hem nog even bewonderen en heb hem voorzichtig op de rug geklopt.

Ton Post